

νῶν τὴν ἀγύμναστον ἀκρόν ἀποδίδομεν πάντα ἐπαινον·
δὲν εἶχε μὲν ν' ἀντιπαλαίσῃ ἐν αὐτῇ πρὸς τὴν δυσχέ-
ρειαν τῆς ὁμοιοκαταληξίας, διότι οἱ στίχοι τοῦ εἰσὶν ἁ-
νομοιοκατάληκτοι, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο πλεονεκτεῖ, ὅτι δι-
ὀρθῆς καταλήψεως τῆς τε ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Με-
τρικῆς ἐκαλλιέργησε τὸν ὡαῖον τρίμετρον τὸν Ἰαμ-
βικόν, ὃν ἐδόξασαν πάντες τῆς ἀρχαιότητος οἱ δρα-
ματοποιοί, καὶ ὅστις ἐναπέμεινε, ὡς πολύτιμον ἐκεί-
νων κληρονόμημα, ζῶν ἐπὶ τῶν ὁρίων μας εἰς τὰ εὐ-
ματὰ τοῦ λαοῦ (1) Πᾶσα προσπάθεια ὑπὲρ τῆς ὅταν
ἐνδέχεται περιβολῆς τῆς νέας ἡμῶν ποιήσεως διὰ τοῦ
σεμνοῦ ἐνδύματος τῆς παλαιᾶς πρωϊᾶς εἶναι ἀξία
ἐπιδοκιματίας καὶ ἐμψυχώσεως, ὅταν μάλιστα τοσοῦ-
τον ἐπιτυχῶς γίνηται, ἂν καὶ ἀναγνωρίζομεν εἰς τὴν
στιχοουργίαν τοῦ Στράτη τινὰς ἐλλείψεις περὶ τὴν
τῶν στίχων τομὴν.

Τὸ ποίημα ἔχει ἐποποιίας μορφήν, ἂν ᾗτο γνητίως
τοιαύτη, τότε ὁ ἐλαφρὸς τρίμετρος ᾗτο βεβαίως ἀνοι-
κειος πρὸς αὐτήν, καὶ καταλληλότερος ὁ ὀγκώδης
ἐξάμετρος, ἢ καὶ ὁ τετράμετρος ὁ Ἰαμβικός, ὁ κοί-
νως δεκαπεντασύλλαθος· ἀλλ' ὁ ποιητὴς παρεδέχθη
αὐτὸν προσφύεστατα πρὸς τὸ ὕψος καὶ πρὸς τὴν ὕ-
λην του. Ἡ ἐπικὴ ἐκείνη ἀναβολὴ εἶναι ἀστεία μεταμ-
φίσεις μόνον, παιδιᾶς χάριν περιβληθεῖσα, καὶ ὁ παι-
ητὴς ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως παιζῶν καταπατεῖ
τοὺς τοῦ ἔπους κανόνας, περὶ ὧν ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται.

Στίχ. 726—737.

Οὐαὶ ὑμῖν ὄφιοι καὶ μάγιστροι
καὶ τοῦ κοινοῦ φθορεῖς πανατεχνότατοι!
Μακρὰν τῶν ἐξαιρέσεων μὲ λέγετε
νὰ μένω πάντα; ὄχι! καὶ ὁ Ὀμηρος
Ἐξαιρέσις εἶν' ὁἷος προκανόνιος.
Σεῖς δὲ, κανονιδίων ξυγγραφεῖσιν ἰσχυροί,
Τάχα ἐμὲ ἐλέγχετε νομίζετε;
Τὸν Ὀμηρον ἐλέγχετε κτλ. . .

Καὶ περὶ τοῦ μέτρου τοῦ στίχ. 10—21.

Εἰς τούτους τοὺς Ἰάμβους μου προσέξατε
Διν εἶναι διὰ τὸ μέτρον νέον· ἤχησε
Πρὸ χρόνων κ' εἰς τὰ ὄρη μας ὡς κλέφτικα,
κ' εἰς ὧτ' ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους εἶν' εὐχάριστον.

Ἄν δὲ ἀρμόζῃ ἢ δὲν ἀρμόζῃ εἰς ἐπικὴν

(1) Οἶον.

Συλλ. Fauriel Τομ. Α. κβ'.

1) τοῦτο τὸ καλοκαῖρι καὶ τὴν ἀνοιξιν

ἄπρα χαρτιά μας γράσουν μαῦρα γράμματα
ὅσοι καὶ ἂν ᾗτε κλέφταις σ' τὰ ψηλά βουνά·
ἔλοι νὰ καταβῇτε ἀπ' τὸν Ὀλυμπον. κτλ.

Τόμ. Α. λέ.

2) Ἐνας Πασᾶς ἐδῆκεν τὴν Εὐρύπολιν

Ἀρμωλούς μαζώνει κλέφταις κυνηγᾷ κτλ.

Τόμ. Β. κ'.

Κινῆσαν τὰ καράβια τὰ Ζαγοριανὰ

κίνησε κ' ὁ καλὸς μου παῖς σ' τὴν ξενιτειάν κτλ.

διήγησιν ὁ Ἰάμβος, παρακαλῶ
πολύ πολὺ μὴ ἐραυνάτε· ἔχομεν
Τὰ πάντα ἐν τῷ βίῳ τάχ' ἀμύζοντα
νὰ ἔχωμεν καὶ μέτρα; πρῶτον, ἔπειτα· κτλ.

Καὶ περὶ τῆς γλώσσης τοῦ (33—39).

Κάνεν' ἄς μὴ τρομάξῃ καὶ ἡ γλῶσσά μου
Ἐὰν συγνὰ εἰδῶ καὶ εἰς χάσματα
τοῦ ὄχλου τοῦ βαδίζοντος χαμαὶ μὴ γὰρ
καὶ σεῖς κ' ἐγὼ ὄχλος ὡς χθὲς δὲν εἴμεθα
ἀπλοῦς; τί τόσον τώρα κορδωνόμεθα
μὲ τὴν εἰτέτι ἀκαμπτον εὐγένειαν
Τῶν τορνευτῶν μὲ καὶ σῆμα λέξεων,

Ὁ Ἡρώς τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι ἀπλοῦν παι-
δίον τοῦ ὄχλου, καὶ ὁ μῦθος αὐτοῦ μᾶλλον ἢ ἀφελής,
ἢ ἐκθεσις κοινῶν τινῶν συμβάντων τοῦ Στράτη, ἐκτὸς
ἂν ὑποτεθῇ τὸ παρουσιασθέν συγχεῖμα ἐξ ἀποσκα-
μάτων πληρεστεροῦ ποιήματος. Ἡ μᾶλλον Ἡρώς
καὶ μῦθος φαίνονται ἀπλὴ ἀφορμὴ διὰ τὰς παρικβί-
σεις τοῦ ποιητοῦ, αἵτινες εἰς τὸ κυριώτερον μέρος
τοῦ ποιήματος.

Αἱ ἀρεταὶ τῶν δύο τούτων ποιημάτων, εἰ καὶ το-
σοῦτον κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν ὁ ἀφορμὴ, μᾶς ἐφάνησαν
ὁμῶς κατ' ἀξίαν ἰσότητοι εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε
ἂν δύο ᾗσαν τὰ ἄθλα, ἢ ἂν τὸ ὑπάρχον ᾗτο δανεμη-
τόν, δὲν ἠθέλωμεν δυστάσει νὰ χορηγήσωμεν ἴσον μέ-
ρος αὐτοῦ εἰς ἑκάτερον. Ἀλλ' ἵπεδὴ ἀναγκαιῶς κατὰ
τὰς διατάξεις τοῦ δωρητηρίου εἰς ἕνα θέλει δοθῇ τὸ
βραβεῖον, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ ἕτερος θέλει θεωρήσει ὡς
οὐχὶ κατώτερον αὐτοῦ γέρας τὸν στέφανον τῶν ἀπο-
νεμομένων αὐτῷ ἐπαινῶν, μεταξὺ ἵτων ἐκλέγομεν τὸ
διὰ ῥυθμοῦ ταῖς ἀκοαῖς εὐπροσδεκτοτέρου πραγμα-
τευόμενον ὕλην ἐθνικωτέραν, καὶ ὑψηλότεραν, καὶ ἀ-
πονέμομεν τὸ ἄθλον εἰς τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον
«Μεσολόγγιον».

Ο Πρύτανης Ἀρχιμανδρ. Μ. Ἀποστολίδης.

Α. Ρ. Τρακαβῆς.

Φίλιππος Ἰωάννου.

Ι. Βενθύλος.

Κ. Παπαρρήγόπουλος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐκ τοῦ
παρελθόντος ἐκχόμενον. Ἐρ Ζακύνθω. Τυπογρα-
φεῖον ὁ Παρνασσὸς Σεργίου Ραφτάνη 1851.

Ἐρως φλογερὸς τῆς πατρίδος, ἐπιθυμία ἀκάθεκτος
τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, λατρεῖα δικαίης
τοῦ εὐκλεοῦς αὐτῆς παρελθόντος, ἰδοὺ οἱ ἐπικρατέ-
στεροι χαρακτηρῆες τῆς συγγραφῆς ταύτης τοῦ Κ.
Ἐρμάνου Λούντση.

Ἡ ἐνθουσιώδης καὶ ζωηρὰ αὐτοῦ φαντασία, ἀνα-
πτρουμένη ὑπὸ τῶν ἐνδόξων ἀναμνήσεων καὶ ὑπὸ τῶν
ἐλπίδων τῆς Ἑλλάδος, ὑπερῆλθε τὰ ὅρια τοῦ χρόνου,

κατατρέφει τοὺς φραγμοὺς τῶν ἀνθρωπίνων βουλῶν, καὶ μόλις ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τὰς ὁποίας ἡ γίαια τὸ βᾶπτισμα τοῦ πρώτου καὶ τὸ αἷμα τοῦ τελευταίου τῶν Κωνσταντίνων.

Καὶ ἐὰν δὲν ἀνεγινώσκωμεν τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἠθέλωμεν ἴσως μαντεύσει τὸ φιλόπατρι τέκνον τῆς ἐλληνικωτάτης καὶ εὐάνδρου Ζακύνθου. Ν. Δ.

ΔΑΠΑΝΑΙ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Ὁ Κ. Νάιτ Χάουντ — Knight Hunt — ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον, ἡ *τετάρτη ἐξουσία*, ἐν ᾧ διδοὶ καὶ τὰς ἐπομένας πληροφορίας περὶ τῶν καθ' ἑβδομάδα καὶ κατ' ἔτος δαπανῶν τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων.

Τὸ 1773, ἦτοι πρὸ ἑβδομήκοντα ἐπτὰ ἐτῶν, μία τῶν γνωστοτέρων καὶ μᾶλλον ἀναγινωσκουμένων ἐφημερίδων τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, ἡ Public Advertiser, ἥτις ἐδημοσίευσε μάλιστα καὶ τὰς περιφήμους ἐπιστολάς τοῦ Γουίνου, ἐπώλει κατὰ μέσον ὅρον τρεῖς χιλιάδας ἀντιτύπων καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα κατ' ἔτος εἰκοσιτρεῖς χιλιάδας δραχμῶν, ἐξαίρουμένων τῶν ἐξόδων τοῦ χαρτίου, τῆς τυπώσεως καὶ τοῦ χαρτοσήμου, καὶ ἐκέρδαινε 51,000. Σήμερον δὲ ἐφημερίς ἐκδιδομένη κατ' ἡμέραν, καὶ ὅχι ὑποδεεστέρᾳ κατὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς εἰρημένης, δαπανᾷ καθ' ἑβδομάδα ὑπὲρ τὸ ἐν τρίτον τῆς ποσότητος ταύτης διὰ τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα. Αἱ ἐβδομαδιαῖαι δαπάναι μόνῃς τῆς συντάξεως αὐτῆς ἀναβαίνουσιν εἰς ἑννέα χιλιάδας δραχμῶν, κατὰ τὴν ἐφεξῆς σημείωσιν.

Πρῶτος συντάκτης	δρ.	540.
Δεύτερος συντάκτης	»	360.
Τρίτος συντάκτης	»	300.
Τέταρτος συντάκτης, ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν εἰδήσεων	»	240.
Ἄλλοι συντάκται	»	750.
Δεκαεὶς ἐνδράγραφοι, διὰ τὰ πρακτικὰ τῶν βουλῶν	»	2580.
Συντάκται τῶν πρακτικῶν τῶν δικαστηρίων	»	1800.
Χρηματιστήριον	»	210.
Ἀγοραί	»	60.
Ἀνταποκριτὴς Παρισίων	»	300.
Συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως	»	90.
Ἐξόδα ἐν Παρισίοις, ταχυδρομικά, γραφεῖον, συνδρομαί	»	690.
Πράκτωρ ἐν Βολωνίᾳ	»	30.
» ἐν Μαδρίτῃ	»	120.
» ἐν Ρώμῃ	»	120.
» ἐν Νεαπόλει καὶ Τουρίνω	»	90.
» ἐν Βιέννῃ	»	90.
» ἐν Βερολίνῳ	»	150.
» ἐν Λισσαβόνῃ	»	90.

Μεταξὺ δὲ τῶν δαπανῶν τούτων δὲν περιέχονται τὰ ἐξόδα τῶν ἐκτάκτως ἀποστελλομένων ἐν καιρῷ περιστάσεων σπουδαίων, οὔτε τὰ τῶν ἐν Μεσίτῃ,

Ἀλεξανδρείᾳ, Ἀθήναις, Κωνσταντινουπόλει, Ἀμβούργῳ, Βομβεῖ, Καντῶνῃ, Σιγγαπόρῃ, Νεοβοράκῳ, Βοστόνῃ, κτλ. πρακτόρων, καὶ πλῆθος ἄλλων ἐξόδων καὶ συνδρομῶν εἰς ἐφημερίδας ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς, καθὼς καὶ πολλῶν ἄλλων ἀπροσδοκῆτων. Δι' ἐν μόνον ἄρθρον, σελλόμενον ἐκ Λιβερπούλης ἡ Μαγκεστρίας, μισθοῦται ἐνίοτε ἐπίτηδες ἀτμάμαξα διὰ 1500 δραχμῶν.

Κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς λοιπὸν ὑπολογισμοὺς τοῦ Κ. Χάουντ μία ἐφημερίς τοῦ Λονδίνου ἐκδιδομένη κατ' ἐκάστην, δαπανᾷ καθ' ἑβδομάδα 15,000 δρ. ἢ 720,000 κατ' ἔτος:

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΣΚΛΑΒΑ.

Ὁ Κωσταντῆς μ' ἐξήντα νεῖους ἐξήντα ἀνδριόμενους,
Στὴ χώρα τοῦ Χατάμπαττα ἐχύθηκε μιὰ νύχτα,
Στὸ αἷμα τοῦ πατέρα του ἐκδικητὴ νὰ δώτῃ.
Σὲ μαῦρα ὅλοι ἄλογα, τὰ χαλινάρ' ἀρίουν,
Καὶ σὰν ἀγέρες χύνονται μὲ τὰ σπαθιά στὰ χέρια.
Βουὴ καὶ ποδοβολητό! τουρκεῖσμοι κ' ἀντάρρα!
Σκουτμοὶ, φωναὶς καὶ σκοτωμοί, καὶ ταραχὴ μεγάλη!
Ζερβιά γυρίζουν τὰ σπαθιά, δεξιά τὰ κατεβάζουν.
Ζερβιά τωρόνουνται κορμιά, δεξιά πέφτουν κεφάλια,
Κι' ἀπὸ τὸ αἷμα γίνεται ὁ τόπος ὅλος λίμνη.
Ἀπὸ τὸ αἷμ' ἀχνίζουσε τῶν μαύρων τοὺς τὰ στήθια.
Πατοῦν κουφάρια καὶ μυαλά, πηδᾷ καὶ χλιμιντρίζουν,
Κι' ἀπὸ τὸ στόμα τοὺς ἄρροι στὸ αἷμ' ἀπάνω πέφτουν.
Ὁ Κωσταντῆς πετάει ἐμπρὸς μὲ σηκωμένο χέρι,
Καὶ καθιάρης τοῦ Πασιᾶ γυρεύει τὸ Σιράγι.
Ἀπὸ τὸν μαῦρόν του πηδαί, κ' ἐπάνω ἀνεβαίνει.
Στὸ πρῶτο κλοτσοχτύπημα ἡ πόρτα πέφτει κάτω.
Καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Πασιᾶ στὸ πρῶτο χτύπημά του.
Γυρίζει μάτια ἄγρια, καὶ δὺὼ παιδιὰ του βλέπει.
Ἀπὸ τῆς μαύρης μάνας τοὺς τὴν ἀγκαλιὰ τ' ἀρπάζει,
Καὶ κάτ' ἀπ' τὸ παράθυρο στὸ δρόμο τὰ πετάει.
Τὰ μάγουλά της μὲ φωναῖς ἡ μάνα τοὺς τραβάει,
Καὶ κάτ' ἀπ' τὸ παράθυρο πηδαί κ' αὐτὴ καὶ πέφτει.
Μιὰ κόρη τότε λιγερὴ, σὰν ἀνοιξὶ ωραία,
Καὶ δροσερὴ σὰν τὴν αὐγὴ, ὁμπρὸς του γονατίζει.
Τρεμουλιαστὰ τὰ χέρια της σηκώνει καὶ φωνάζει:
«Μή! μὴ μὲ σφάζῃς τὴ φτωχὴ! δὲν εἶμαι Τουρκοπούλα!»
«Μή! χριστιανοὶ μ' ἐγέννησαν, καὶ σκλάβὰ μ' ἔχουν πάρει.
«Λυπήτου με τὴν ἄμοιρῃ καὶ γλύτω με, λεβέντη!» —
Στὴν τρομασμένη της φωνὴ ὁ Κωσταντῆς ἐστάθη.
Καὶ στὴ ματιά της, ἔβαλε στὴ θήκη τὸ σπαθί του.
Στὸ ἄλογό του πῆδησε καὶ πίσω του τὴν πῆρε.
Κεντάει τὸν μαῦρον στήν κοιλιά καὶ στὸ χωρὶό του φτάνει.
— «Μάνα μου πάρ' αὐτὴν τὴν νεῖα, τὴν ὀρφανὴ τὴν κόρη.
«Μιὰ κόρη, μάνα, ἔχασες, ἐκαίνῃ πῆς πῶς εἶναι.